

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 3ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1955

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜΟΓΛΟΥ

ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΜΕΛΟΥΣ κ. ΓΕΩΡΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ-ΝΟΒΑ

Ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας συνῆλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου, ὥρα 6 μ.μ., πρὸς ὑποδοχὴν ἐπισήμως τοῦ νέου τακτικοῦ μέλους ἐν τῇ τάξει τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν κ. **Γεωργ. Ἀθανασιάδη-Νόβα**.

Εἰς τὴν συνεδρίαν ταύτην παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Τριανταφύλλης, οἱ κ. Γεώργ. Παπανδρέου καὶ Σοφ. Βενιζέλος, ἀνώτατοι δικαστικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, Πρυτάνεις καὶ Καθηγηταὶ τῶν ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἰδρυμάτων καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ προσκεκλημένοι.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδρίας ὁ Πρόεδρος κ. Γεωργ. Ἰωακείμογλου ἐχαίρετίσε τὸν νέον Ἀκαδημαϊκόν, ὥς κατωτέρω, καὶ ἐπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὰ σήματα τῆς Ἀκαδημίας μετὰ τοῦ σχετικοῦ διπλώματος.

Κύριε ἀκαδημαϊκέ,

Εἶμαι εὐτυχής, διότι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ χαιρετίσω ὑμᾶς κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπίσημον εἰσοδοχὴν Σας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν.

Πλούσια εἶναι τὰ ἐφόδια μὲ τὰ ὁποῖα προσέρχεσθε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη ἡ ψῆφος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν διὰ τὴν ἐκλογὴν Σας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας σκοπὸς αὐτῆς εἶναι, μεταξὺ ἄλλων, ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ προαγωγὴ τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ καθόλου τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων διὰ τῆς συγκεντρώσεως καὶ τῆς συνεργασίας τῶν ἐπιφανεστάτων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων, λογοτεχνῶν καὶ καλλιτεχνῶν.

Ἡ ἀκαδημαϊκὴ ἔδρα δὲν δίδεται μόνον ὡς ἀναγνώρισις καὶ ἐπιβράβευσις, ἀλλὰ σημαίνει καὶ πρόσκλησιν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ πρὸς συνεργασίαν διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Ἀκαδημία ἥδη πρὸ 22 ἐτῶν ἀνεγνώρισε τὴν ἀξίαν Σας ὡς λογοτέχνου καὶ ἀπένειμεν ὑμῖν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς 25ης Μαρτίου 1933 τὸ ἔπαθλον Δ. Βικέλα. Ὁ τότε Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας ἀείμνηστος Δημήτριος Αἰγινήτης ἔλεγεν, «ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀπλοῦκῶν ψυχῶν» εἰς τὰς συντόμους καὶ περιεκτικὰς ζωγραφίας του, ἔγνω νὰ ἐργίση καὶ νὰ κινήσῃ, καταλλήλως χρησιμοποιοῦν, συμβάντα καὶ περιπετείας, αἱ ὁποῖαι ἀπλαῖ καὶ συνήθεις, ζωογονοῦνται καὶ συγκροτοῦνται ἐνδιαφέρονσαι. Εἰς τὸν συγγραφέα των δὲν εἶναι οἰκεῖα τὰ πράγματα μόνον, αἷτινα ἀφηγεῖται, ἀλλὰ καὶ μὲ ποιητικὴν χάριν, τῆς ὁποίας ἔδωκε μέχρι τοῦδε καὶ ἱκανὰ δείγματα εἰς ἄλλα βιβλία του, τὰ ἐρμηνεύει ἀνέτως».

Τὸ ποιητικόν Σας ἔργον ἔτυχεν ἀναγνώρισεως καὶ πρὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας, καθὼς γράφει ὁ αὐστηρὸς κριτὴς Κωστῆς Παλαμᾶς, εἰς τὸν πρόλογον τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, τῆς πρώτης συλλογῆς ποιημάτων Σας, «Πρωῖνὸ Ξεκίνημα». Ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι συλλογαί, αἱ ὁποῖαι ἔτυχον εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς.

Τὰ ποιήματά Σας ἐμπνέονται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀπλὴν ζωὴν τῆς ἐπαρχίας.

Ἀλλὰ δὲν θὰ προχωρήσω. Μετ' ὀλίγον θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ βῆμα ἀρμοδιώτερος ἐμοῦ συνάδελφος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλύσῃ τὸ λογοτεχνικόν Σας ἔργον.

Ἡ Ἀκαδημία ἀναγνωρίζει ὅτι καὶ ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ ἔχετε προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα, ἐν τούτοις γνωρίζετε ὅτι ἡ Ἀκαδημία εὐρίσκεται, καὶ θέλει νὰ παραμείνῃ μακρὰν τῆς πολιτικῆς.

Καλῶς ἤλθατε, κύριε συνάδελφε.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε μὲ τὰς θερμὰς μου εὐχὰς καὶ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου, τὰ διάσημα τῆς Ἀκαδημίας καὶ τὸ δίπλωμα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡ. ΜΕΛΑ

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελάς προσεφώνησε κατ' ἐντολὴν τῆς Συγκλήτου τὸν κ. Γεώργ. Ἀθανασιάδην-Νόβαν ὡς ἑξῆς :

Κύριε συνάδελφε,

Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε, ὅτι τίποτα δὲν μοῦ δωσε ποτὲ τόσο μεγάλη χαρὰ καὶ τόσο βαθειὰ συγκίνησιν, ὅσο ἡ ἐντολὴ τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν πρὸς ἐκπληρῶνω αὐτῇ τῇ σιγμῇ: Νὰ σᾶς ὑποδέχωμαι καὶ νὰ σᾶς προσφωνῶ, συμπάρεδρε, στὸ Ἀνώτατο Πνευματικὸ Ἰδρυμα τῆς χώρας. Γιατὶ ἐσεῖς δὲν εἴσαστε γιὰ μένα

Ένας άσχετος πολίτης τῆς πνευματικῆς δημοκρατίας τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων. "Εχω μαζί σας μιὰ ἱστορία πολλαπλῇ, πὸν εἰσβάλλει τώρα, ἐξωραϊσμένη καὶ ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, στὴν ψυχὴ μου, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ κόσμους δλόκληρους, ὀνειρών, σκοπῶν, ἀγώνων, ἐπιδιώξεων, ὅπου ὑπῆρξαμε πότε παραστίται, πότε ἀντίπαλοι, ἀλλὰ στὸ βάθος, πάντα σύμφωνοι, σ' ἓνα κοινό, ἀναλλοίωτο αἶσθημα: Τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προσήλωση πρὸς τὴ Μεγάλῃ μας Ἑλληνικὴ Παράδοση.

Αὐτὴ τὴν ἱστορία θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, κύριε συνάδελφε—μὴν τρομάζετε, σ' ἀστραπιαῖες, γενικώτατες γραμμὲς—τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή, πὸν ἡ ψῆφος τῆς Ἀκαδημίας σᾶς φέρνει ὀριστικὰ κοντὰ μας... Μιὰ μέρα, ἀπὸ τίς πιὸ γιορτινὲς τῆς Ἀττικῆς—ἄς μὴ προσδιορίσουμε χρονολογίες, ὅχι τόσο γιὰ σᾶς, πὸν ἀνοίγονται ἀκόμα μπροστά σας μεγάλα περιθώρια χρόνου, ὅσο γιὰ μένα, πὸν τὰ βλέπω κἄπως περιορισμένα,—ἀντικρῶσαμε μ' ἀληθινὴ εὐφροσύνη νὰ κινῆται στοὺς κύκλους μας καὶ ν' ἀνεμίζεται, λεβέντικα, ἡ χιονάτῃ φουστανέλλα νεαροῦ λοχίας τῶν Εὐζώνων: Μάτια λαμπρά, φρύδια πυκνὰ βουνήσιον, ρόδινα μάγουλα, μουστακάκι πὸν μόλις ἴδρωνε, μέση δαχτυλίδι, περπατησιὰ ἐλαφίσια, μεγάλες μαῦρες φοῦντες, σὲ κόκκινα τσαρούχια, πὸν τ' ἀνοίγαν δρόμο...

Ἀκόμα δὲν εἶχανε σβήσει στὸν ἀέρα οἱ ἀντίλαλοι τῶν ὕμνων πὸν τὸ ἔθνος εἶχε ψάλει στὸ ἀθάνατο εὐζωνάκι τῶν δοξασμένων Βαλκανικῶν πολέμων. Κάθε φορὰ πὸν παρουσιαζόταν ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος λοχίας τῶν εὐζώνων οἱ ματιές μας τὸν περιέβαλλαν μὲ καμάρι καὶ μὲ στοργή. Τὰ νῆατα του, ἡ ὁμορφιά κι' ἡ λεβεντιά του φάνταζαν σὰν ἐθνικὸ ἀγαθό... "Ε, λοιπόν, κύριε, αὐτὸς ὁ λοχίας τῶν εὐζώνων εἴσαστε σεῖς!... Ἐπὶ τέλους σᾶς ἀντικρῶσαμε καὶ στὴν πραγματικὴ σας ὑπόσταση, ἀφοῦ, λίγο πρὶν, σᾶς εἶχαμε γνωρίσει στὴν πνευματικὴ. Καὶ σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ποτὲ ἡ πραγματικὴ εἰκόνα δὲν ταίριασε πιὸ πιστὰ μὲ τὴν ἰδανικὴ, πὸν πλάθουν οἱ ἄνθρωποι, ὅσο ἡ δική σας στὸ εἶδωλο, πὸν εἶχε προηγηθῇ. Μὲ τὸ βλέμμα ψάχναμε νὰ βροῦμε σὲ ποιο μέρος τοῦ στήθους, στὸ μπλέ σας ντουλαμᾶ, εἶχατε τρυπώσει τὴ ρομφειώτικη φλογέρα, πὸν οἱ ἀντίλαλοι ἀπ' τοὺς γλυκύτατους σκοποὺς τῆς εἶχανε πλημμυρίσει, τὸν ἀέρα τῆς Ἀθήνας γνήσιοι καὶ δροσάτοι, μὲ τὸ «Πρωῖνὸ Ξεκίνημά» σας—τὴν πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ σας...

Ἀμέσως εἶχα στρέψει τὴν ἀκοή μου κατὰ τὴ μεριὰ πὸν ἐρχόταν τὸ ἀγνὸ μήνυμα... Ἐρχόταν ἀπὸ τὸ παλιό, ἱστορικὸ κάστρο, πού, στὰ πόδια του, εἶχα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἰδῇ τὸ φῶς. Κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ἀθάνας κρυβόταν τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς Ναυπάκτου Γεώργιος Ἀθανασιάδης-Νόβας. "Ολοι εἶχαμε χαιρετήσῃ τότε τὴν ντόπια μὰ καινούργια νότια, πού φερε τ' ἀπαλὸ ἀνοιξιάνικο ζεφύρι ἀπὸ τὰ βόρεια ἀκρογιάλια τοῦ Κορινθιακοῦ. Ὁ πατριάρχης τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Κωστής Παλαμᾶς (πού χει γράφει καὶ μακρὸν πρόλογο στὴ δεύτερη ἔκδοσιν τοῦ «πρωινοῦ ξε-

κινήματος»· ὁ ἀρνητικὸς καὶ αὐστηρὸς Φῶτος Πολίτης καὶ ὁ ἐλάχιστος ἐγώ, ὑποδεχτήκαμε πρῶτοι μ' ἐνθουσιασμό ἀνυπόκριτο αὐτὸ τὸ ξεκίνημα, τὸ πραγματικὰ πρωϊνόν, σὰν τὶς κρυστάλλινες τρίλιες τοῦ κορυθαλοῦ, ὅταν παίρνῃ τὸ πεταγμὰ του, ἀπὸ τὰ δόλοχρυσά στάχνα τοῦ κάμπου πρὸς τ' αὔλα χρυσάφια τῆς ἀνγῆς.

Μὲ πόση μελαγχολία σκέπτομαι, ὅτι, ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἔχω ἀπομείνει μόνος σήμερα νὰ σᾶς ὑποδέχωμαι, στεφανωμένον μὲ τὴν ἀκαδημαϊκὴν δάφνη, χωρὶς νὰ παρευρίσκωνται καὶ αὐτοί, νὰ σᾶς χειροκροτήσουν καὶ νὰ σᾶς συγχαροῦν. Σᾶς εἴχαμε πλέξει μαζί τὰ θερμὰ ἐγκώμια, ἀναγνωρίζοντας σ' ἐσᾶς τὴ σφραγίδα τοῦ γνησίου καὶ πηγαίου ποιητοῦ. Μπαίνατε στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, φέροντας μαζί σας ἕναν ἀποκλειστικὰ δικό σας κόσμον. Σ' αὐτῇ, τὴν πρώτη στροφῇ τραγουδιοῦ σας, στὴν πρώτη σελίδα τῆς συλλογῆς σας, εἴχατε διατυπώσει μ' εὐκρινέστατους χαρακτῆρες τὸ συμπαθητικὸ καὶ μετριώφρον ἰδανικὸ σας :

«Τὴν ὁμορφιὰ μιᾶς ἡσυχῆς κι' εἰρηρικῆς ζωῆς
ποὺ ἀνθεῖ σὰν τὸ βασιλικὸ καὶ τρέχει σὰν ρυάκι
ποὺ σὰ σπουργίτης κελαῖδῃ στὴν ἄκρῃ τῆς σκεπῆς
καὶ σὰν καπνὸς ὑψώνεται σπιτίσιος τὸ βραδάκι,
Αὐτὴ τὴν ὁμορφη ζωή, τὴν ταπεινὴ ζωή
ποὺ χει ἀβασίλευτη χαρὰ κι' ἀγέραςτῃ ἔχει νιότη
νὰ ψάλλῃ σὰν κορυθαλλὸς ζηλεύῃ μὴν ἀνγῇ
προτοῦ πεθάνῃ μέσα μου ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπαρχιώτη».

Ἐνα τέτοιο ἰδανικὸ δὲ μπορούσε παρὰ νὰ σᾶς φέρῃ στὴ βρυσομάννα τῆς δημοτικῆς παραδόσεως, ποὺ δροσίζει κάθε διψασμένη ψυχὴ καὶ τὴν ἀναπαύει. Δὲν ἐγνωρίζατε σεῖς αὐτὲς τὶς δῆθεν ἀνησυχίες καὶ τὸ ἄγχος, ποὺ παραδέχονταν στεῖροι κυνηγοὶ ἀπεγνωσμένης πρωτοτυπίας. Κοντοζυγώσατε, μερικὲς φορὲς, στὰ πρῶτα σας αὐτὰ τραγούδια, καὶ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀτημελησία αὐτοῦ τοῦ λυράρη καὶ τοῦ ποιητάρη τῶν νησιῶν. Ἀκοῦστε αὐτὴ τὴ χαριτωμένη στροφῇ ἑνὸς τραγουδιοῦ σας ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτῇ συλλογῇ σας, τώρα, ποὺ βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ τεμένους τῆς σοφίας· μιλάτε γιὰ τὴ χωριατοπούλα σὶδὸ χορό.

«Καθὼς ἡ φλόγα τῆς φωτιᾶς λυγίεται στὴν ὁρμὴ της
Ἔτσι λυγίεται κι ἡ Μαριὼ καὶ παίζει τὸ κορμὶ της
Ἀσπρη φούστα καὶ βελέσι
Δῶ θὰ πέση, κεῖ θὰ πέση».

Ἀφελέστερους καὶ δροσερώτερους στίχους δύσκολα θὰ μπορούσε νὰ συνθέσῃ κανείς. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἡσυχῆς καὶ ἀπλῆς ζωῆς γίνεται τραγουδι ἀπλὸ κι' ἡσυχὸ σὰν κι' αὐτῇ, σὶδὸ «Πρωῖνὸ Ξεκίνημα». Ὁ ποιητὴς τραγουδάει τὸν οἰκογενειακὸ του κῆπο :

«Θάμα κι αὐτὸ τ' ἀποψινό!
 Στὸ περιβόλι τὸ πυκνὸ
 Καθῶς κοιμότουν σκοτεινὸ
 Μπῆκε ἡ κυρὰ Σελήνη
 Καὶ ξύπνησε γιὰ μιὰ στιγμή
 τ' ἀηδόني καὶ τὸ γιασεμὶ
 Καὶ τὴ μουντὴ νεροσυρμὴ
 πὺν δλόχρυση ἔχει γίνει».

Θὰ μπορούσα νὰ σᾶς ἀπαγγείλω πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ τόσο ἀπλὰ καὶ τόσο ἀπαλὰ τραγούδια, πὺν ἀκόμα δὲν ἔχουν ξεπέσει ἀπὸ τὴ μνήμη μου.

Ἄλλὰ τὰ εἰδυλικά ἐκεῖνα χρόνια τοῦ «Πρωῖνοῦ Ξεκινήματος» πέρασαν, ἀγύριστα. Ἀγριεὶ θύελλες συντάρραξαν τὸ ἔθνος, διαμάχες καὶ διχασμοί, ἐκστρατεῖες ὑπερπόντιες καὶ μικρασιατικὲς καταστροφές. Ὁ νεαρὸς λοχίας τῶν εὐζώνων μὲ τὴ φουσιανέλλοφόρα Μοῦσα του χάθηκε γιὰ κάμποσο. Πῆρε τὴν πέννα τοῦ δημοσιογράφου ν' ἀγωνισθῇ γιὰ τὴν Ἑλλάδα... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ, κύριε, στὸ Ἑσκή-Σεχίρ, στὴ μεγάλη αἰφνιδιαστικὴ, ἐπιθετικὴ ἐπιστροφή τῶν μεραρχιῶν τοῦ Ἰσμέτ πασᾶ, τῆς ἐβδόμης Ἰουλίου, μὲ πόση ἐνψυχία σταθήκατε στὸ χρέος σας τοῦ παρατηρητῆ καὶ ἐμπνευστῆ στὶς γραμμὲς τῆς φωτιᾶς, ὡς πὺν ὁ ἐχθρὸς νὰ πάρῃ καὶ πάλι τὸ δρόμο τῆς φυγῆς. Καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ τὴ φλόγα τῶν ἀνταποκρίσεών σας... οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θυμηθῶ ἐσᾶς καὶ τὸν ὥραϊον ἐνθουσιασμό σας, ἔξω ἀπὸ τὴν ἴδια πόλι, στὴν πεδιάδα, ὅταν ἑκατὸ χιλιάδες μπρούντζινοι Ἕλληνες παρήλανταν μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου πρὸ τοῦ βασιλέως Κωσταντίνου τοῦ Δωδεκάτου... Ἡ πολιτικὴ σᾶς ἐτράβηξε κατόπιν καὶ σᾶς εἶδα ν' ἀνεβαίνετε σ' ἀξιώματα. Ὁ λοχίας τῶν εὐζώνων ὁμως καὶ ἡ Μοῦσα του γλυστεροῦσαν σ' αὐτὰ τὰ ἐπίσημα γραφεῖα σας καὶ σᾶς ὑπαγόρευαν ξαφνικὲς ἐπανόδους στὸ ἀξέχαστο «Πρωῖνὸ Ξεκίνημα». Καὶ δὲν ξεχνῶ, οὔτε θὰ ξεχάσω ποτέ, ὅτι, στὸ λιμάνι τῆς Σάμου, ὅταν μιλοῦσα στὸ λαό, γιὰ τὸ Ἀνκοῦργο Λογοθέτη, τὸν ἥρωα τοῦ νηιοῦ, καὶ σᾶς εἶχα, ὡς ὑπουργὸ τῆς Παιδείας, ἀκροατή, ἀφήσατε τὴν ἐπίσημη ἔδρα σας, γιὰ ν' ἀνεβῆτε στὸ βῆμα καὶ ν' ἀπαγγεῖλετε αὐτοσχέδιους στίχους γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ λυρικὴ προῃ σᾶς συνεπαίρνει συχνά. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἡ «μαντιπολοῦσα ἄμισθος καὶ ἀκέλευστος ἁοιδά» τοῦ μεγάλου τραγουδοῦ οὔτε τοῦ Πινδάρου τὸ ὑψηλὸ λυρικὸ πάθος. Εἶναι ὁμως ὁ λυρισμός τοῦ Ἑλληνος τραγουδιστοῦ πὺν εἶναι τὸ στοιχεῖο σας. Γι' αὐτὸν θὰ μᾶς μιλήσετε ἀπόψε. Καὶ βιάζομαι νὰ σᾶς παραχωρήσω τὸ βῆμα γιὰ ν' ἀκουσθῇ τὸ γρηγορώτερο ἡ φωνή σας — ἡ φωνή πὺν θὰ χειροκροτήσουμε ὅλοι στὴν παρθενικὴ της ἀκαδημαϊκὴ ἐμφάνιση.